

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ศาลปกครองเป็นสถาบันหลักที่ใช้อำนาจตุลาการในการอำนวยความยุติธรรมทางปกครองตามหลักนิติธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ และมีมาตรฐานก่อให้เกิดบรรทัดฐานการบริหารราชการแผ่นดินและสร้างความสมดุลระหว่างสิทธิและเสรีภาพของประชาชนกับประโยชน์สาธารณะ โดยศาลปกครองมีหน้าที่พิพากษาคดีและดำเนินการบังคับคดีปกครองด้วยความถูกต้องเป็นธรรม รวดเร็ว และเกิดความสัมฤทธิ์ผล ซึ่งทุกภาคส่วนในสังคมสามารถเข้าถึงการอำนวยความยุติธรรมทางปกครองได้โดยง่าย และทั่วถึง

การดำเนินการเกี่ยวกับคดีปกครองของศาลปกครองจะมีสำนักงานศาลปกครองทำหน้าที่เป็นหน่วยงานธุรการของศาลปกครอง คือ ทำหน้าที่เป็นฝ่ายสนับสนุนเพื่อให้การดำเนินการของศาลปกครองเป็นไปได้อย่างดี และมีประสิทธิภาพ สำนักงานศาลปกครองมีฐานะเป็นส่วนราชการที่เป็นหน่วยงานอิสระตามรัฐธรรมนูญ และเป็นนิติบุคคลโดยมีเลขาธิการสำนักงานศาลปกครองเป็นผู้บังคับบัญชา สำนักงานศาลปกครองเป็นองค์กร “สนับสนุน” ด้านคดีปกครองที่ทรงประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล และเป็น “องค์กรนำ” ในการเสริมสร้างการบริหารจัดการภาครัฐที่ดีและมีหน้าที่สำคัญ คือ รับผิดชอบในงานธุรการของศาลปกครอง ดำเนินการเกี่ยวกับคดีปกครองโดยตรง ตามคำสั่งของศาลปกครอง และดำเนินการเกี่ยวกับการบังคับให้เป็นไปตามคำสั่งของศาลปกครอง ตามที่ มาตรา 77 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 กำหนดไว้

สำหรับอำนาจหน้าที่ในการบังคับคดีปกครองของสำนักงานศาลปกครองจะมีสำนักบังคับคดีปกครองซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการบังคับให้เป็นไปตามคำสั่งของศาลปกครอง โดยจะดำเนินการบังคับคดีให้เป็นไปตามคำสั่งของศาลปกครอง ตามมาตรา 72 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ที่กำหนดให้ศาลปกครองมีอำนาจกำหนดคำสั่งบังคับ ดังนี้

- (1) สั่งให้เพิกถอนกฎหรือคำสั่งหรือสั่งห้ามการกระทำทั้งหมดหรือบางส่วน
- (2) สั่งให้หัวหน้าหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตามหน้าที่ภายในเวลาที่ศาลปกครองกำหนด
- (3) สั่งให้ใช้เงินหรือให้ส่งมอบทรัพย์สิน หรือให้กระทำการ หรืองดเว้นกระทำการ
- (4) สั่งให้ถือปฏิบัติต่อสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลที่เกี่ยวข้องหรือ
- (5) สั่งให้บุคคลกระทำหรือละเว้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้เป็นไปตามกฎหมาย

ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2559 มาตรา 75/1 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง และบทบัญญัติว่าด้วยคำอุทธรณ์นิยมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และคำธรรมเนียมเจ้าพนักงานบังคับคดีท้ายประมวลกฎหมายดังกล่าวมาใช้บังคับ โดยอนุโลมกับการบังคับคดีปกครอง ทั้งนี้ เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้และหลักกฎหมายทั่วไปว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง

ดังนั้น ในกรณีที่ลูกหนี้ตามคำพิพากษาซึ่งเป็นเอกชนมิได้ชำระหนี้ตามคำพิพากษาของศาลปกครอง หากเจ้าหนี้ตามคำพิพากษายื่นคำขอต่อศาลเพื่อขอออกหมายบังคับคดี และศาลได้ออกหมายบังคับคดีให้แล้ว เมื่อเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาได้สืบหาทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาได้แล้วจะต้องมาตั้งเรื่องเพื่อให้เจ้าพนักงานบังคับคดีไปดำเนินการยึดหรืออายัดทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาเพื่อนำออกขายทอดตลาด และนำเงินที่ได้มาชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา โดยในการดำเนินการดังกล่าวของเจ้าพนักงานบังคับคดีจะต้องนำบทบัญญัติว่าด้วยการบังคับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับ โดยอนุโลม

เมื่อเจ้าพนักงานบังคับคดีได้ดำเนินการยึดทรัพย์ของลูกหนี้ตามคำพิพากษตามคำขอยึดทรัพย์ของเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแล้ว เจ้าพนักงานบังคับคดีจะต้องดำเนินการขายทอดตลาดทรัพย์สินที่ได้ยึดไว้ต่อไป ซึ่งการขายทอดตลาดทรัพย์สินดังกล่าวของเจ้าพนักงานบังคับคดีจะต้องดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และในการขายทอดตลาดทรัพย์สินนั้น จำเป็นที่จะต้องมิกฎหมายลำดับรอง หรือกฎหมายอนุบัญญัติ เพื่อใช้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขายทอดตลาดให้มีลักษณะเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางปฏิบัติในการขายทอดตลาดทรัพย์สินได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การขายทอดตลาดทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งอันมีศักดิ์ทางกฎหมายเท่ากับพระราชบัญญัติได้เปิดช่องทางให้มีการออกกฎหมายลำดับรองเพื่อช่วยเสริมให้มีหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขายทอดตลาดทรัพย์สิน ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ที่แน่นอนและมี

ประสิทธิภาพในการดำเนินการขายทอดตลาดทรัพย์สิน โดยมีบทบัญญัติตามมาตรา 5 (2) ประกอบกับมาตรา 308 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง กำหนดว่า ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมมีอำนาจออกกฎกระทรวง จัดวางระเบียบทางธุรการในเรื่องการยึดและอายัด และการจำหน่ายทรัพย์สินเป็นตัวแทน โดยวิธีการขายทอดตลาดทรัพย์สิน หรือโดยวิธีอื่น และในเรื่องวิธีการบังคับคดีทางอื่นๆ ที่เจ้าพนักงานบังคับคดีพึงปฏิบัติ

ปัจจุบันสำนักงานศาลปกครองได้ดำเนินการบังคับคดีปกครองในส่วนที่ต้องนำบทบัญญัติว่าด้วยการบังคับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับ โดยได้ดำเนินการยึดทรัพย์ อายัดทรัพย์สิน และได้ดำเนินการขายทอดตลาดทรัพย์สินที่ได้ดำเนินการยึดไว้ไปแล้วบางส่วน แต่ในการดำเนินการขายทอดตลาดทรัพย์สินของสำนักงานศาลปกครองนั้น ยังคงมีปัญหา อุปสรรค และข้อขัดข้อง สาเหตุเพราะไม่มีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินการขายทอดตลาดทรัพย์สินให้ครอบคลุมในทุกขั้นตอนสำหรับการแก้ไขปัญหา อุปสรรค และข้อขัดข้องเหล่านั้น สามารถแก้ไขได้เพียงเสนอความเห็นต่อตุลาการเจ้าของสำนวนเป็นผู้พิจารณาและสั่งการเพื่อแก้ไขปัญหา อุปสรรค และข้อขัดข้องที่เกิดขึ้นเป็นรายคดีไป เพื่อให้การขายทอดตลาดทรัพย์สินเป็นไปได้ด้วยดี แต่อาจจะต้องใช้ระยะเวลาอันพอสมควร จึงทำให้การดำเนินการขายทอดตลาดทรัพย์สินของสำนักงานศาลปกครองยังคงมีความล่าช้า หรือยังไม่สัมฤทธิ์ผลตามคำบังคับ เนื่องจากมีปัญหาทางกฎหมายในการบังคับคดีปกครองของสำนักงานศาลปกครอง ในกรณีเกี่ยวกับการขายทอดตลาดทรัพย์สิน ซึ่งสำนักงานศาลปกครองมีกฎหมายลำดับรองที่ใช้ในการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินการขายทอดตลาดทรัพย์สิน คือ ระเบียบสำนักงานศาลปกครองว่าด้วยการดำเนินการบังคับให้เป็นไปตามคำบังคับของศาลปกครอง พ.ศ. 2544 ซึ่งในการบัญญัติระเบียบฉบับดังกล่าวได้มีการนำหลักเกณฑ์ตามระเบียบกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยการบังคับคดีของเจ้าพนักงานบังคับคดี พ.ศ. 2522 ซึ่งเป็นกฎหมายลำดับรองของกรมบังคับคดี มาปรับใช้เพื่อให้การบังคับคดีปกครองในส่วนที่ต้องนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับนั้น เป็นไปในแนวทางเดียวกันกับกรมบังคับคดี เนื่องจากในการบังคับคดีของกรมบังคับคดีและสำนักงานศาลปกครองใช้กฎหมายแม่บทฉบับเดียวกัน คือ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

หลังจากที่สำนักงานศาลปกครองได้ออกระเบียบสำนักงานศาลปกครองว่าด้วยการดำเนินการบังคับให้เป็นไปตามคำบังคับของศาลปกครอง พ.ศ. 2544 ก็ไม่ได้มีการพัฒนาระเบียบฉบับดังกล่าว หรือมีการออกกฎหมายลำดับรองฉบับอื่น ที่จะใช้ในการบังคับคดีปกครองให้สอดคล้องกับสภาพการบังคับคดีในปัจจุบันแต่อย่างใด โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการขาย

ทอดตลาดทรัพย์สิน ดังนั้น จึงทำให้การดำเนินการขายทอดตลาดทรัพย์สินของสำนักงานศาลปกครอง ยังคงมีปัญหา อุปสรรค และข้อขัดข้องทางกฎหมายหลายประการด้วยกัน ดังต่อไปนี้

ประการที่ 1 ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดหลักประกันในการเข้าสู่ราคาในการขายทอดตลาดทรัพย์สิน ซึ่งตามระเบียบสำนักงานศาลปกครองว่าด้วยการดำเนินการบังคับให้เป็นไปตามคำบังคับของศาลปกครอง พ.ศ. 2544

ข้อ 89 บัญญัติว่า “เจ้าพนักงานบังคับคดีอาจกำหนดเงื่อนไขให้ผู้เข้าสู่ราคาหลักประกันในการเข้าสู่ราคาต่อเจ้าพนักงานบังคับคดี โดยแสดงรายละเอียดไว้ในประกาศขายทอดตลาดก็ได้

เงื่อนไขตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามที่สำนักงานกำหนด โดยความเห็นชอบของเลขาธิการ”

แต่ในการกำหนดหลักประกันในการเข้าสู่ราคาในการขายทอดตลาดทรัพย์สินของสำนักงานศาลปกครองนั้น ปัจจุบันยังไม่ได้มีการบัญญัติกฎหมายลำดับรองที่จะใช้เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขายทอดตลาดทรัพย์สินให้มีลักษณะเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น จึงทำให้การขายทอดตลาดทรัพย์สินของสำนักงานศาลปกครองไม่มีหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่แน่นอน โดยในการกำหนดหลักประกันในการเข้าสู่ราคาในการขายทอดตลาดทรัพย์สินเจ้าพนักงานบังคับคดีจะต้องขออนุญาตเลขาธิการสำนักงานศาลปกครองในทุกคดีที่จะทำการขายทอดตลาดทรัพย์สิน โดยจะต้องขออนุญาตเลขาธิการสำนักงานศาลปกครองเป็นรายคดีไปจึงก่อให้เกิดความล่าช้าในการดำเนินการขายทอดตลาด เนื่องจากในการขายทอดตลาดทรัพย์สินมีขั้นตอนและวิธีการที่จะต้องดำเนินการในหลายขั้นตอน

ประการที่ 2 ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดราคาเริ่มต้นและการกำหนดราคาสมควรขายในการขายทอดตลาดทรัพย์สินของสำนักงานศาลปกครอง สำนักงานศาลปกครองไม่ได้มีการบัญญัติกฎหมายลำดับรองเพื่อที่จะใช้ในการกำหนดหลักเกณฑ์ในการกำหนดราคาเริ่มต้นและการกำหนดราคาสมควรขายไว้ ทั้งในกรณีที่เป็นการขายทอดตลาดทรัพย์สินครั้งแรก และในกรณีที่นำทรัพย์สินออกขายทอดตลาดซ้ำ จึงทำให้การขายทอดตลาดทรัพย์สินของสำนักงานศาลปกครองไม่มีหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่แน่นอน ดังนั้น ก่อนดำเนินการขายทอดตลาดทรัพย์สินเจ้าพนักงานบังคับคดีจะต้องเสนอความเห็นในการกำหนดราคาเริ่มต้นและราคาสมควรขายเพื่อขออนุญาตต่อศาลในการกำหนดราคาเริ่มต้นและราคาสมควรขาย และในการเสนอขออนุญาตต่อศาลนั้น จะต้องเสนอขออนุญาตเป็นรายคดีไปในทุกคดีที่จะทำการขายทอดตลาดทรัพย์สินจึงทำให้เกิดความล่าช้าในการดำเนินการขายทอดตลาดทรัพย์สิน

ประการที่ 3 ปัญหาเกี่ยวกับการแจ้งประกาศขายทอดตลาดทรัพย์สินให้แก่ผู้มีส่วนได้เสียในคดี เนื่องจากระเบียบสำนักงานศาลปกครองว่าด้วยการดำเนินการบังคับให้เป็นไปตามคำบังคับของศาลปกครอง พ.ศ. 2544

ข้อ 92 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีจัดการส่งประกาศขายทอดตลาด แก่บุคคลผู้มีส่วนได้เสียในคดีตามที่ระบุไว้ในมาตรา 280 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และให้ปิดประกาศขายทอดตลาดไว้โดยเปิดเผย ณ สถานที่ที่จะขาย สถานที่ที่ทรัพย์สินนั้น ตั้งอยู่ ที่ชุมนุมชน สำนักงาน และหรือสถานที่ราชการอันสมควรจะปิดได้ ก่อนวันขายไม่น้อยกว่า สามวัน”

สำหรับความหมายของผู้มีส่วนได้เสียในคดี ตามมาตรา 280 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง คือ เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ลูกหนี้ตามคำพิพากษา และในกรณีที่มีการอายัดสิทธิ เรียกร้องลูกหนี้แห่งสิทธิเรียกร้องนั้นและรวมถึงบุคคลอื่นใดซึ่งชอบที่จะใช้สิทธิอันได้จดทะเบียนไว้โดยชอบ หรือที่ได้ยื่นคำร้องขอตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 288, 289 และ 290 อันเกี่ยวกับทรัพย์สิน หรือสิทธิเรียกร้องเช่นว่ามานั้น เว้นแต่คำร้องขอเช่นว่านี้จะได้ออกเสียในชั้นที่สุด

การส่งประกาศขายทอดตลาดทรัพย์สินให้แก่บุคคลผู้มีส่วนได้เสียของสำนักงานศาลปกครองนั้น เจ้าพนักงานบังคับคดีจะต้องส่งประกาศขายทอดตลาดให้แก่ผู้มีส่วนได้เสียในคดีทุกคน สำหรับกรณีของลูกหนี้ตามคำพิพากษานั้นหมายความรวมถึงลูกหนี้ตามคำพิพากษาซึ่งไม่ได้เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่นำออกขายทอดตลาดด้วย จึงทำให้การส่งประกาศขายทอดตลาดดังกล่าวเกิดความล่าช้า เนื่องจากอาจมีบางกรณีที่มีลูกหนี้ตามคำพิพากษามากคน และในบางกรณีลูกหนี้ตามคำพิพากษาบางรายอาจถึงแก่ความตาย เมื่อเกิดกรณีดังกล่าวขึ้นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษามีหน้าที่จะต้องแถลงบัญชีทายาทของลูกหนี้ตามคำพิพากษาซึ่งถึงแก่ความตายนั้น เพื่อให้เจ้าพนักงานบังคับคดีส่งประกาศขายทอดตลาดให้แก่ทายาทของลูกหนี้ตามคำพิพากษาซึ่งถึงแก่ความตายทราบ ประกาศขายทอดตลาดทรัพย์สินนั้นด้วย

พิจารณาแล้วจะเห็นว่า การที่เจ้าพนักงานบังคับคดีต้องส่งประกาศขายทอดตลาดให้แก่ลูกหนี้ตามคำพิพากษาซึ่งไม่ใช่เจ้าของทรัพย์สินและต้องส่งประกาศขายทอดตลาดให้แก่ทายาทของลูกหนี้ตามคำพิพากษาซึ่งไม่ใช่เจ้าทรัพย์ที่จะทำการขายทอดตลาดเป็นขั้นตอนที่สร้างภาระในการดำเนินการขายทอดตลาดทรัพย์สินเป็นอย่างยิ่งและเป็นการก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายในการดำเนินการขายทอดตลาดทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก ในบางคดีหลังจากหักค่าใช้จ่ายในการดำเนินการขายทอดตลาดทรัพย์สินแล้วอาจมีเงินคงเหลือจากการขายทอดตลาดทรัพย์สินไม่เพียงพอต่อการชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา

ประการที่ 4 ปัญหาเกี่ยวกับการปรับลดราคาในการขายทอดตลาดทรัพย์สิน ทั้งกรณีที่เป็นการขายทอดตลาดทรัพย์สินครั้งแรก และกรณีที่นำทรัพย์สินออกขายทอดตลาดซ้ำ ในการขายทอดตลาดทรัพย์สินของสำนักงานศาลปกครอง เจ้าพนักงานบังคับคดีจะกำหนดราคาเริ่มต้นในการขายทอดตลาดทรัพย์สินตามราคาประเมินของเจ้าพนักงานบังคับคดี และในการขายทอดตลาด

ทรัพย์สินจะไม่มี การปรับลดราคาในการขายทอดตลาด ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ไม่มีการนำหลักการทาง เศรษฐศาสตร์ในแง่ “อุปสงค์” และ “อุปทาน” มาใช้ในการปรับลดราคา เพื่อที่จะทำให้มีโอกาสขาย ทอดตลาดทรัพย์สินได้มากขึ้น ดังนั้น หากสำนักงานศาลปกครองยังคงกำหนดราคาเริ่มต้นในการ ขายทอดตลาดทรัพย์สินเป็นราคาเดิมทุกครั้ง โดยไม่มีการปรับลดราคา จึงอาจทำให้การขาย ทอดตลาดทรัพย์สินของสำนักงานศาลปกครองเป็นไปได้ยาก เนื่องจากไม่มีผู้สนใจเข้าสู่ราคาใน การซื้อทรัพย์สิน

ผู้วิจัยจะทำการศึกษาเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาทางกฎหมายในการบังคับคดีปกครอง ของสำนักงานศาลปกครอง กรณีการขายทอดตลาดทรัพย์สิน เพื่อนำมาใช้พัฒนากฎหมายดังกล่าว ให้เหมาะสม และเกิดประโยชน์มากยิ่งขึ้น โดยการเสนอแนะแนวทางแก้ไข และปรับปรุงกฎหมาย ที่เกี่ยวกับการบังคับคดีปกครองในส่วนที่เกี่ยวกับการขายทอดตลาดทรัพย์สินเพื่อก่อให้เกิด ประสิทธิภาพในการขายทอดตลาดทรัพย์สิน และก่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่คู่กรณีและประชาชน ทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับการขายทอดตลาดทรัพย์สินของสำนักงานศาลปกครอง

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความหมาย ประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการบังคับคดี การบังคับ คดีปกครอง และการขายทอดตลาดทรัพย์สิน
2. เพื่อศึกษาการดำเนินการบังคับคดีโดยการขายทอดตลาดทรัพย์สินของต่างประเทศและ ประเทศไทย
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายในการบังคับคดีปกครองของสำนักงานศาลปกครอง กรณีการขายทอดตลาดทรัพย์สิน
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาทางกฎหมายในการบังคับคดีปกครองของสำนักงาน ศาลปกครอง กรณีการขายทอดตลาดทรัพย์สิน

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

การขายทอดตลาดทรัพย์สินของสำนักงานศาลปกครองถือเป็นกระบวนการที่สำคัญใน การบังคับคดีปกครองที่แสดงให้เห็นถึงความศักดิ์สิทธิ์แห่งคำพิพากษาของศาลปกครอง และ กฎหมายที่ใช้ในการบังคับคดีปกครอง และในขณะเดียวกันก็เป็นการมุ่งที่จะคุ้มครองประโยชน์ของ เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา และป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นกับลูกหนี้ตามคำพิพากษาเพื่อ ก่อให้เกิดความยุติธรรมแก่คู่กรณีทั้งสองฝ่าย และยังเป็นการคุ้มครองประโยชน์ของบุคคลภายนอก

ที่เกี่ยวข้องกับการขายทอดตลาดทรัพย์สินของสำนักงานศาลปกครอง ดังนั้น จึงเป็นเรื่องที่สำคัญในการที่จะพัฒนาและบัญญัติกฎหมายในการบังคับคดีปกครอง ในส่วนที่เกี่ยวกับการขายทอดตลาดทรัพย์สินให้ชัดเจน โดยน่าจะต้องแก้ไขและปรับปรุงระเบียบสำนักงานศาลปกครองว่าด้วยการดำเนินการบังคับให้เป็นไปตามคำบังคับของศาลปกครอง พ.ศ. 2544 และบัญญัติกฎหมายลำดับรองอื่นที่เกี่ยวกับการขายทอดตลาดทรัพย์สินขึ้น เพื่อนำมาใช้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขายทอดตลาดทรัพย์สินให้มีลักษณะเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางการปฏิบัติในการขายทอดตลาดทรัพย์สินของสำนักงานศาลปกครองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ผู้วิจัยจะทำการศึกษาเกี่ยวกับการบังคับคดี กรณีการขายทอดตลาดทรัพย์สินตามกฎหมายไทย และกฎหมายต่างประเทศ และศึกษาถึงหลักเกณฑ์ในการขายทอดตลาดทรัพย์สินที่อยู่ในความรับผิดชอบของเจ้าพนักงานบังคับคดี โดยศึกษาจากกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวกับการขายทอดตลาดทรัพย์สิน

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

ผู้วิจัยจะดำเนินการศึกษาโดยใช้การค้นคว้ารวบรวมข้อมูลแบบการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาข้อมูลจาก กฎหมาย ระเบียบ เอกสารตำราทางวิชาการ บทความ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ ข้อมูลสารสนเทศ ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนถึงกฎหมายหรือกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการขายทอดตลาดทรัพย์สิน ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความหมาย ประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการบังคับคดีการบังคับคดีปกครอง และการขายทอดตลาดทรัพย์สิน
2. ทำให้ทราบถึงการดำเนินการบังคับคดี โดยการขายทอดตลาดทรัพย์สินของต่างประเทศและประเทศไทย
3. ทำให้ทราบถึงปัญหาทางกฎหมายในการบังคับคดีปกครองของสำนักงานศาลปกครอง กรณีการขายทอดตลาดทรัพย์สิน
4. ทำให้ทราบข้อเสนอแนะในการนำไปใช้เป็นแนวทางแก้ไขปัญหาทางกฎหมายในการบังคับคดีปกครองของสำนักงานศาลปกครอง กรณีการขายทอดตลาดทรัพย์สิน